

Иза прохујале скупштинске расправе о Сребрници остали смо разголићени у свим својим старим поделама, као после летње олује која нас на отвореном простору затиче неспремне задихући, цепајући и квасећи наше нове и најновије политичке одежде.

Довикивало се и галамило у заглушујућем хуку *европске непогоде* која изискује најхитније деловање. Нико никога није чуо, али је свако млатарајући беспомоћно рукама предлагао своје решење за заустављање страшног невремена.

И заиста, невреме је престало чим је резолуција усвојена. У магијској перцепцији учесника сваки је могао да закључи да се мир вратио баш његовом заслугом. Једни су напустили скупштинску сцену са горчином победе у устима, други са горчином пораза у срцу.

Двоструки говор и реч старог професора

Док су учесници у расправи ословљавани са господин или посланик, један је титулисан као професор. Стари господин је заслужио ову привилегију жонглирајући, одмерено и учено, као некад у кризи између Теразијске чесме и Ушћа. Био је то савршен контрабаланс механичком говору главне посланице владајуће партије чији су најомљенији прилози *заиста* и *дубоко*.

У овој монодрами победничке странке са два глумца, један проблематичан *политички акт* проглашен је аутентичним *моралним актом*, као што у кодираним политичком говору заиста значи *не мислим тако*, а дубоко значи - ово нема везе са саосећањем или грижом савести већ са *корисношћу*

Идентитет као непријатељ глобализма

Пише: Драган Митровић
недеља, 04 април 2010 15:57

. У понеролошкој литератури двоструки говор означава фазу у којој је формирана унутрашња насупрот спољној партији, и којима је неопходно истовремено упутити поруке супротног значења – истинитог и лажног.

Али у жару дискусије која се распламсава и траје није могуће потпуно контролисати ни осећања ни значења. Тако је главна посланица ипак морала да репетитивно открије кључну реч - корист, корист, корист... а главни идеолог да свом силином свог научног ауторитета удари по идентитету.

И чули смо, *идентитет* је главна препрека цивилизацијском напретку *на европском путу* и извор свих зала! Од протомајстора демократије нико није могао очекивати екстреман либералан став. Овде би и Чеда Јовановић сасвим занемео.

Идентитет као сувишно својство

Постдемократија као тоталитарна форма демократије апсорбује екстремне несварљиве слогане либерализма који у себи скрива и либертаријански екстрем. Нико неће прихватити огољени економистички став да је једини дозвољени масовни идентитет онај реализован у потрошњи. Нико не жели себи да призна да је принуђен да своје људско задовољење затражи на тржишту. Нико неће да повуче знак једнакости између себе и потрошача. У овоме се најбоље огледа иманентна *неприродност* и мизантропија ове идеологије која непрекидно говори у име напретка и хуманости.

Као и свака идеологија која је заводљива маска бруталне социјалне моћи и ова ће морати да наступи са лепим обећањима и још лепшим речима да би сакрила своју суштину. Полни идентитет биће замењен родним, расни културним, национални регионалним, политички демократским, морални прагматичним, верски екуменским, традиционални модерним, естетски неестетским, друштвени индивидуалним, лични безличним. Након свих замена значења остаће само тржишно-медијски бућкуриш постдемократског поништавања људских вредности.

Социјална бајка о бескрајном прогресу

Идентитет као непријатељ глобализма

Пише: Драган Митровић
недеља, 04 април 2010 15:57

Регресисти који идеалан свет налазе у прошлости из кога се социјалном дегенерацијом стиже у садашњост треба заувек да остану у својој историцистичкој ретротопији. Они су зависници идентитета, заточеници затвореног друштва и робови трибализма.

Историја, ако већ не може да престане, мора да нестане! Оно што ипак мора да траје је одрживи прогрес *унутар отвореног друштва* које се трансформише социјалним инжењерингом корак по корак (*piecemeal*). Посматрамо социјално наличје тријумфалистичких економских теза Бечке школе (фон Хајек, Попер).

Као што је фон Хајек средином двадесетог века први изједначио нацизам са комунизмом објединивши их термином колективизам, тако је Европски парламент почетком двадесетпрвог века унутар развијеног тржишног колективизма Европске уније ову псеудонаучну тезу прогласио политичким аксиомом.

У скупштинској расправи о Сребрници, ова идеолошка флоскула проширена је на Србију. У закаснелом хабсбуршком маниру ратоборни посланик *победничке екипе* Србију у последњој декади двадесетог века види као *земљу националсоцијализма*. Председница парламента Србије која би, по свему судећи, припадала социјалистичкој половини ове идеологије и после ових *речи мржње* остаје сасвим равнодушна и самозадовољна у својој улози председавајуће.

Заробљеници отвореног друштва

Динамика прогреса захтева да се оћути и зажмури тамо где је то у интересу тржишта, а да се загрми и разрогачених очију протестује тамо где је слобода тржишта угрожена. Говор тела захтева и да се, када затреба, стави рука на срце и понове чаробне речи -заиста и дубоко, чак и онда када је сасвим очигледно да је то исто тржиште монополизовано.

Јер све је у одрживости континуитета. Оно што је започео Милошевић, наставиће Карићи. Оно у чему су прекинути Карићи, довршиће Мишковић. Хибридна коалиција

Идентитет као непријатељ глобализма

Пише: Драган Митровић
недеља, 04 април 2010 15:57

разуме финесе ове друштвене пис-мил трансформације. Овде идеологије нема, ради се само о користи.

Једино проклети националисти ништа не разумеју и гле, не жале за сребрничким жртвама. Они једино себе доживљавају као жртве, заслепљени сувишним националним идентитетом. После искуства комунизма, у овој најновијој *антинационалној острашћености*, присуствујемо меким фазама наступа нове тоталитарне идеологије. Тврде фазе исте те глобалистичке најезде резултирале су сребрничким братоубиством. У милитарном модусу идеја о затирању идентитета остварује се њиховим антагонизирањем.